

EL LLENGUATGE

20/X/1976

Om anirem a raure?

Sembla evident que d'un temps ençà s'incorre en un ús abusiu del verb raure. Aquest verb conserva encara la significació antiga de afaitar (habitualment expressada, avui, per aquest verb), de tallar arran, però a part d'aquest sentit, el Diccionari normatiu no li'n reconeix d'altres que els de «tenir tractes amb qui no voldriem», «estar-se», «resistir», tenir precisament el seu lloc en tal o tal cosa». I anar a raure a un indret significa, també segons el Diccionari, «anar-hi sense voler-ho, empès, per la ventura». Però no sembla que cap d'aquestes accepcions empari l'ús que avui se'n fa per part de molts publicistes, en frases com ara El problema «rau» en el desacord de les parts interessades o Tot «rau» en la reacció que tindran quan ho sabran. Hem comentat aquesta qüestió amb diversos professors, experts coneixedors de la llengua, i amb alguna persona de gran autoritat, i tots han convingut que aquest ús de raure en lloc de consistir és una innovació que res no justifica, i que fóra bo de prescindir-ne. I, del que acabem d'exposar, es desprèn, per tant, que en lloc de raure caldria dir consistir: El problema consisteix en el desacord... Tot consisteix en la reacció que tindran....

Però existeix encara una altra solució, i ben recomanable. La que representa l'ús del verb estar. Potser sobtarà algú, tenint en compt la lògica prevenció que suscita aquest verb, a causa de la freqüència amb què s'hi recorre indegudament. Però el Diccionari Fabra és ben explícit: estar en pot significar consistir en. I il·lustra aquesta accepció especial del verb estar amb els exemples següents: Tot està en això: que ell no ho endevini. Tot està que ell no ho endevini. Com es veu, es tracta, en realitat, d'un sol exemple amb dues solucions sintàctiques diferents.

ALBERT JANE